

Arrest

nr. 195 592 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 18 november 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 18 november 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.3. Bij arrest nr. 80 736 van 7 mei 2012 gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over tot de nietigverklaring van de beslissing tot ongegrondheid van 17 augustus 2011.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 april 2014 de nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 18 november 2009 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 7 mei 2014 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat in de beschikking van 16 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017 ten onrechte werd verwezen naar de mogelijke toepassing van artikel 39/68-3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ter terechtzitting hadden de partijen hieromtrent geen opmerkingen.

2.2.1. De Raad merkt verder ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het rechtens vereiste belang bevat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, naast een objectieve component, tevens een subjectieve component. De subjectieve component van het belang komt erop neer dat een verzoekende partij zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat zij er een beroep tegen wil instellen en dat beroep wil voortzetten (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 202 en 327).

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag eveneens het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen telkens wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

2.2.2. In de beschikking van 16 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017, werd aan de beide partijen de volgende vraag gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging.”

Verzoekster heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. Verweerder heeft bij schrijven van 30 oktober 2017 aan de Raad een stuk meegedeeld waaruit blijkt dat verzoekster op 7 oktober 2014 zonder verzet is uitgewezen naar Italië. Er blijkt niet dat verzoekster sindsdien door het bestuur opnieuw werd aangetroffen op het Belgische grondgebied of dat zij zich nog wendde tot de Belgische autoriteiten.

Ter terechtzitting wordt verzoekster gevraagd haar actuele verblijfssituatie toe te lichten, gelet op de informatie waaruit blijkt dat zij op 7 oktober 2014 werd uitgewezen naar Italië en daarna ieder spoor van haar ontbreekt. Haar advocaat stelt dat hij herhaaldelijk heeft geprobeerd om verzoekster te contacteren, dat hij hierin niet is geslaagd en dat hij bijgevolg niet kan aantonen dat zij thans nog in België verblijft. Verweerder meent dat het belang bij het beroep is teloorgegaan omwille van het vertrek naar Italië. De advocaat van verzoekster heeft, wat het nog bestaan van een voldoende belang betreft, geen opmerkingen en geeft niet aan te willen volharden in het belang.

2.2.3. De Raad benadrukt dat verzoekster, indien zij haar belang bij het ingestelde beroep wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor de ingestelde procedure dient te vertonen. Aangezien verzoekster woonplaatskeuze deed bij een advocaat, rustte op haar de verplichting om regelmatig contact met deze advocaat op te nemen om zich van het verdere verloop van de procedure te vergewissen, om op die manier haar volgehouden belangstelling voor de hangende procedure te betonen en om waar nodig bijkomende inlichtingen te verstrekken (cf. RvS 21 mei 2002, nr. 106.700). Verzoeksters houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe zij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Zoals blijkt uit voorgaande bespreking blijft verzoekster in gebreke haar medewerking te verlenen aan de rechter, waar zij op geen enkele wijze antwoordt op de in de beschikking van 16 oktober 2017 en ter terechtzitting gestelde vraag naar haar actuele verblijfssituatie. Niettemin haar volgehouden belang ter terechtzitting in vraag werd gesteld, blijft zij ook in gebreke om een duidelijk standpunt hieromtrent in te nemen en de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). In de gegeven omstandigheden dient in het verlengde hiervan evenzeer te worden aangenomen dat verzoekster geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het door haar ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). Verzoekster liet na haar verwijdering naar Italië op 7 oktober 2014 na haar raadsman nog te contacteren om zich van het verdere verloop van haar procedure te vergewissen en haar raadsman kan haar sindsdien naar eigen zeggen ook niet langer bereiken. Verzoekster moet de gevolgen van haar gebrek aan medewerking met de rechter dragen en haar gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat haar advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182). Dit klemmt in casu des te meer nu de advocaat van verzoekster ter terechtzitting aangeeft sinds verzoeksters vertrek naar Italië geen contact meer met haar te hebben gehad en deze op geen enkele wijze aangeeft dat er wel degelijk nog een voldoende belang voorhanden zou zijn.

2.2.4. Nu ter terechtzitting is gebleken dat verzoekster sinds haar verwijdering naar Italië op 7 oktober 2014 geen contact meer opnam met haar advocaat die huidige procedure inleidde en zij door deze advocaat ook niet langer kon worden gecontacteerd en evenmin blijkt dat zij zich op de een of andere manier nog richtte tot de Belgische autoriteiten, is de Raad van mening dat het handelen van verzoekster er niet op wijst dat zij nog een verblijf in België nastreeft. Haar stilzitten sinds de verwijdering naar Italië kan moeilijk anders worden geïnterpreteerd als dat het voortzetten van de procedure in de huidige omstandigheden voor haar weinig of geen nut meer heeft.

De subjectieve component van het belang, met name het zich geschaad of benadeeld voelen, is een zaak van verzoekster zelf. Bijgevolg staat het subjectieve belang bij het beroep uitsluitend ter beoordeling van verzoekster en kan dit oordeel niet aan de rechter worden overgelaten (cf. RvS 20 maart 2002, nr. 104.884).

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is omdat verzoekster niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS